

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozené město Český Krumlov, IČ 245836, se sídlem Český Krumlov, Náměstí Svornosti, odkazuje se zbytkem uplatněného a nepřiznaného nároku na náhradu škody vůči [REDAKCE] a [REDAKCE] na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í:

Napadeným rozsudkem Krajský soud v Českých Budějovicích uznal obžalované [REDAKCE] a [REDAKCE] vinnými trestným činem porušování závazných pravidel hospodářského styku podle § 127 odst. 1 trestního zákona účinného do 31. 12. 2009 (dále jen trestní zákon) ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona a trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona a podle § 158 odst. 1 trestního zákona a § 35 odst. 1 trestního zákona uložil obžalovanému [REDAKCE] úhrnný trest odnětí svobody v trvání 21 měsíců, jehož výkon podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 2 let. Podle § 59 odst. 2 trestního zákona bylo obžalovanému uloženo, aby v průběhu zkušební doby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Obžalovaný [REDAKCE] byl podle § 158 odst. 1 trestního zákona a § 35 odst. 1 trestního zákona odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 16 měsíců, s podmíněným odkladem podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona na zkušební dobu v trvání 2 let. Podle § 59 odst. 2 trestního zákona byl i on zavázán, aby v průběhu zkušební doby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil.

Obžalovaný [REDAKCE] byl uznán vinným trestným činem porušování závazných pravidel hospodářského styku podle § 127 odst. 1 trestního zákona ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona a účastenstvím ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona na trestném činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona a byl mu uloženo podle § 158 odst. 1 a § 35 odst. 1 trestního zákona úhrnný trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let a rovněž tomuto obžalovanému bylo podle § 59 odst. 2 trestního zákona uloženo, aby v průběhu zkušební doby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byli obžalovaní [redacted], [redacted] a [redacted] zavázáni poškozenému městu Český Krumlov, IČ 245836, se sídlem [redacted], zaplatit společně a nerozdílně na náhradě škody částku 549.000 Kč a podle § 229 odst. 2 trestního řádu byl poškozený se zbytkem uplatněného a nepřiznaného nároku na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Nalézací soud svůj výrok o vině opřel o následující skutkový děj:

Obžalovaní v době od dubna 2009 do května 2009 jako zaměstnanci města Český Krumlov, a to [redacted] v postavení [redacted], [redacted] v postavení [redacted] a [redacted] jako [redacted] vědomi si toho, že svým jednáním mohou způsobit městu Český Krumlov škodu ve výši nejméně 500.000 Kč a zároveň společnosti TranSoft a.s., IČ: 15770281, se sídlem [redacted], ve stejné výši neoprávněný prospěch, v souvislosti s podlimitní veřejnou zakázkou na obnovu IT infrastruktury místo řádného zadávacího řízení podle § 21 a násl. zákona č. 137/2006 Sb. ve znění pozdějších předpisů, o veřejných zakázkách (dále jen zákon o veřejných zakázkách), tuto zakázku bez průzkumu trhu a výběrového řízení zadali přímo společnosti TranSoft a.s., přičemž plnění ve smluvní hodnotě 4.347.000 Kč bez DPH účelově rozdělili na devět dílčích plnění, která pak vydávali za veřejné zakázky malého rozsahu, když obžalovaný [redacted] jako zpracovatel v písemném materiálu ze dne 27.4.2009 a obžalovaný [redacted] jako jeho předkladatel a osoba odpovědná za danou veřejnou zakázku ústně na jednání Rady města Český Krumlov dne 4.5.2009 zdůvodnili údajný soulad tohoto postupu se zákonem, přičemž rada města vzala svým usnesením ze dne 4.5.2009 tento postup na vědomí, dne 6.5.2009 oba svými podpisy na průvodkách devíti smluv na jednotlivá dílčí plnění veřejné zakázky potvrdili provedení jejich kontroly,

obžalovaný [redacted] pak bez předchozího schválení Radou města Český Krumlov v přesně nezjištěné době od 6.5.2009 do 18.5.2009 jménem Města Český Krumlov uzavřel celkem sedm smluv o nájmu a poskytování služeb se společností TranSoft a.s., a to konkrétně smlouvy:

- číslo 09t03 s datem 14.05.2009 a pořizovací cenou předmětu nájmu 580.704 Kč bez DPH,
- číslo 09t04 s datem 29.06.2009 a pořizovací cenou předmětu nájmu 427.680 Kč bez DPH,

- číslo 09t05 s datem 23.06.2009 a pořizovací cenou předmětu nájmu 427.680 Kč bez DPH,
- číslo 09t06 s datem 26.06.2009 a pořizovací cenou předmětu nájmu 599.520 Kč bez DPH,
- číslo 09t07 s datem 26.05.2009 a pořizovací cenou předmětu nájmu 599.520 Kč bez DPH,
- číslo 09t08 s datem 10.06.2009 a pořizovací cenou předmětu nájmu 554.736 Kč bez DPH,
- číslo 09t10 s datem 14.06.2009 a pořizovací cenou předmětu nájmu 560.016 Kč bez DPH,

obžalovaný [REDAKCE] dne 06.05.2009 uzavřel jménem města Český Krumlov dvě smlouvy o nájmu a poskytování služeb se společností TranSoft a.s., a to konkrétně smlouvy:

- číslo 09t09 s datem 17.06.2009 a pořizovací cenou předmětu nájmu 377.184 Kč bez DPH,
- číslo 09t11 s datem 18.05.2009 a pořizovací cenou předmětu nájmu 219.960 Kč bez DPH,

obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] za účelem zakrytí nezákonného způsobu zadání veřejné zakázky ke každé z těchto devíti dílčích zakázek zpracovali a podepsali fiktivní protokoly o zkráceném výběrovém řízení s různými daty od 11.05.2009 do 30.06.2009, byť ve skutečnosti k žádnému výběrovému řízení nedošlo, a v protokolech uvedené nabídky společnosti DELL Computer, spol. s r. o., a „HP Blade servis“ město Český Krumlov nikdy neobdrželo, a tímto jednáním všichni obžalovaní porušili ustanovení § 38 odst. 1, odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, když majetek obce nevyužili účelně a hospodárně v souladu s jejími zájmy, jménem města Český Krumlov zadali veřejnou zakázku v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách, když zejména v rozporu s jeho ustanovením § 13 odst. 3 rozdělili předmět veřejné zakázky tak, aby došlo ke snížení její předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v § 12, tedy podlimitní veřejnou zakázku s předpokládanou hodnotou nejméně 2.000.000 Kč bez DPH účelově rozdělili na devět dílčích veřejných zakázek malého rozsahu, u nichž předpokládaná hodnota nepřesáhla 600.000 Kč bez DPH, takto postupovali v úmyslu zadat veřejnou zakázku přímo předem zvolenému subjektu, konkrétně společnosti TranSoft a.s., bez provedení řádného zadávacího řízení a bez schválení zadání zakázky, výběru vítězného uchazeče a návrhu smlouvy Radou města Český Krumlov, a poškozenému městu Český Krumlov tak způsobili škodu ve výši nejméně 653.310 Kč a zároveň opatřili ve stejné výši neoprávněný majetkový prospěch společnosti TranSoft a.s., neboť v případě řádného zadání veřejné zakázky podle zákona o veřejných zakázkách mohlo město Český

Krumlov stejné plnění získat za částku nejméně o 549.000 Kč bez DPH , tj. nejméně o 653.310 Kč včetně DPH, (v popisu skutku nedopatřením vypadlo slovo „nižší“).

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání všichni tři obžalovaní a v jejich neprospěch i státní zástupce.

Odvolání státního zástupce směřuje ohledně všech tří obžalovaných do výroků o vině i uložených trestech. Nezpochybnuje provedené dokazování ani správně zjištěný skutkový stav, neztotožňuje se však s přijatou právní kvalifikací. Domnívá se, že výše škody a neoprávněného prospěchu pro svou závažnost podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti činu pro společnost a jednáním obžalovaných byla naplněna skutková podstata trestného činu podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), c) tr. zákona (u obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] ve spolupachatelství, u obžalovaného [REDAKCE] ve formě pomoci). Neztotožňuje se tedy se závěrem nalézacího soudu, který s ohledem na § 88 odst.1 tr. zákona posoudil věc pouze podle základní skutkové podstaty tohoto trestného činu. Ohledně škody krajský soud uvádí, že jen nevýrazně přesahuje hranici škody značné. K tomu je třeba uvést, že zjištěná výše škody je škodou naprosto minimální, když s vysokou pravděpodobností mohlo Město Český Krumlov získat výrazně nižší slevu a tudíž by byla i výrazně vyšší škoda.

Současně se odvolatel nedomnívá, že se jednalo o pouhou snahu obžalovaných rychle, jednoduše a bez práce vyřešit problém s poruchovými servery, jak je uvedeno v odůvodnění rozsudku. Obžalovaní totiž nejen že nesplnili podmínky zákona o veřejných zakázkách pro zadání podlimitní zakázky, ale nesplnili ani podmínky pro zadání jednotlivých částí rozdělené veřejné zakázky jako zakázek malého rozsahu. Nezajistili dokonce ani žádné nabídky konkurenčních soutěžitelů, neuskutečnili žádné výběrové řízení a dodatečně pouze zfalšovali protokoly o jejich provedení. V této souvislosti odkazuje na svou podrobně zdůvodněnou závěrečnou řeč.

Pokud jde o tresty, bylo dostatečným způsobem zjištěno, že obžalovaní úmyslnou trestnou činností získali majetkový prospěch pro společnost TranSoft a.s. a měly jim proto být uloženy i odpovídající peněžité tresty, když jejich osobní ani majetkové poměry, i s přihlédnutím k povinnosti náhrady škody, to rozhodně nevylučují. Ze stejných důvodů měl být každému z nich uložen i zákaz činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce vedoucího zaměstnance v orgánech veřejné moci, když se trestné činnosti dopustili jednoznačně v souvislosti s výkonem veřejné funkce.

Tresty odnětí svobody pak měly být výrazněji diverzifikovány s ohledem na podíl jednotlivých obžalovaných na předmětné činnosti a jejich přístup k trestnímu řízení a měly být uloženy na samé spodní hranici příslušné kvalifikované skutkové podstaty se zkušební dobou v jedné polovině až třech čtvrtinách jejího zákonného rozpětí s dohledem. Mimořádné snížení trestu by přicházelo v úvahu pouze u obžalovaného [REDAKCE] s ohledem na jeho příspěvek k objasnění trestné činnosti a přístup k trestnímu řízení, u zbývajících obžalovaných pouze za současného uložení citelnějšího peněžitého trestu.

Vzhledem k uvedenému proto navrhuje, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a sám ve věci rozhodl výše naznačeným způsobem (specifikuje u každého zvlášť).

Všichni obžalovaní odůvodnili podaná odvolání prostřednictvím svých obhájců následovně.

Obžalovaný [REDAKCE] v odvolání podrobně zdůvodněném jeho obhájcem napadá rozsudek ohledně své osoby ve všech výrocích. V úvodu rekapituluje průběh řízení, připomíná, že po zrušení v řadě prvního rozsudku vydaného v této věci dne 14. 5. 2015 Okresním soudem v Českém Krumlově a novém projednání věci tentokrát před Krajským soudem v Českých Budějovicích, měl obžalovaný zájem na spravedlivém a rychlém vyřízení věci a nepožadoval proto opakování dokazování. Neustoupil však od svých námitek hmotněprávního i procesního charakteru, jež vznesl v odvolání proti prvnímu rozsudku. Krajský soud tak v hlavním líčení vyslechl pouze obžalované a svědka [REDAKCE] a text odůvodnění napadeného rozsudku je prakticky v celém rozsahu shodný se zrušeným prvním rozsudkem.

V části věnované odvolacím důvodům jsou nalézacímu soudu předně vytýkána mnohá procesní pochybení.

Procesní nedostatek spatřuje odvolatel již v přednesení obžaloby státním zástupcem, když tento přednesl pouze její záhlaví a výrok, nikoli však již odůvodnění a důkazní návrhy. Všichni obžalovaní od počátku rozporovali mj. i zvolenou právní kvalifikaci svého jednání, které v podané obžalobě bylo posouzeno jako pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr. zákona a v jejím písemném odůvodnění je této kvalifikaci věnován jediný odstavec, který je pouhým přepisem dikce zákona. Obžalovanému tak nikdy nebylo zvolení této právní kvalifikace dostatečně odůvodněno.

Výhrady procesního charakteru má dále odvolatel ke znaleckému posudku zpracovanému Fakultou elektrotechnickou, ČVUT v Praze, který není opatřen

doložkou podle trestního řádu, zpracovatelé pouze stvrdili, že si jsou vědomi následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku v intencích ust. § 127a o. s. ř. Znalecký posudek proto nelze akceptovat jako důkaz v trestním řízení, na čemž nic nemění ani fakt, že opatřením předsedy senátu OS v Českém Krumlově byli zpracovatelé poučeni dle § 106 tr. řádu. Závěr nalézacího soudu, že jde o pouhou administrativní chybu, nebyl jakkoli podpořen, naopak jde o flagrantní porušení práv obhajoby. V průběhu výslechu před okresním soudem navíc nebyl jeden ze zpracovatelů () přítomen a nikoli nevýznamná část posudku je v anglickém jazyce, který odvolatel neovládá, čímž došlo k porušení ust. § 2 odst. 14 tr. řádu.

Nalézacímu soudu je dále vytykáno, že kromě obžalovaných osobně vyslechl pouze jediného svědka, a to , což je v příkrém rozporu se zásadou ústnosti dle ust. § 2 odst. 11 tr. řádu. Na porušení této zásady nemůže nic změnit ani fakt, že státní zástupce i obviněný s tímto postupem souhlasili. Soud totiž musí přihlédnout ke všem okolnostem projednávaného případu a číst protokoly o předchozích výsleších svědků dle § 211 odst. 1 tr. řádu lze pouze tehdy, když soud nepokládá jejich osobní výslech za nutný. Vzhledem ke stanovisku obžalovaných k trestné činnosti, která jim je kladena za vinu tedy nelze automaticky aplikovat postup dle § 211 odst. 1 tr. řádu. V této souvislosti připomíná rozhodnutí VS v Praze sp. zn. 6To 36/2016.

Pokud jde hmotněprávní aspekty podporující podané odvolání, obžalovaný setrvává na svém vyjádření z průběhu trestního řízení a odkazuje na závěrečnou řeč obhajoby.

Ohledně postavení obžalovaného a jeho kompetencí u MÚ Český Krumlov připomíná, že zde byl , což je postavení nespojené s odbornou znalostí konkrétní problematiky, v tomto případě informačních technologií a právní problematiky veřejných zakázek. V době realizace obnovy IT infrastruktury byl úsek IT technologií zařazen v , kde byl spoluobžalovaný .

V oddíle věnovaném Materiálu pro jednání rady města dne 4. 5. 2009 (dále jen Materiál) odvolatel především upozorňuje, že to nebyl on, kdo tento Materiál zpracoval a nebyl pokynu tehdejšího starosty města , tak by jej do rady města předkládal spoluobžalovaný a nikoli odvolatel. Nalézací soud zcela pominul důvody, pro které byl právě uveden jako osoba za Materiál odpovědná, nezabýval se ani časovými hledisky Materiálu, do jehož kompletace a rozeslání neměl možnost odvolatel nijak zasáhnout. Odvolatel dále doslovně cituje ty pasáže z napadeného rozsudku, s nimiž nesouhlasí, a z nichž vyvozené závěry soudu

prvního stupně jsou nesprávné, zkreslující či zcela smyšlené. Zde popsaná tvrzení lze shrnout následovně:

- není pravda, že to byl obžalovaný [REDACTED], kdo v zásadních věcech rozhodoval a udílel závazné pokyny, pokyn k rozdělení předmětné zakázky nevyjímaje,
- spoluobžalovaný [REDACTED] odvolateli nikdy nepředložil k projednání dokument s názvem Analýza stávajícího stavu serverů a software, Obnova IT infrastruktury,
- nebyla zohledněna část výpovědi obžalovaného [REDACTED] z přípravného řízení, v níž uvedl, že návrhy smluv od společnosti TranSoft byly jen pro jeho potřebu a tyto nikomu, tedy ani [REDACTED], nepředložil,
- z provedených důkazů nelze uzavřít, že odvolatel dne 4. 5. 2009 před radou města zdůvodnil zvolený postup a sdělil radě, že zakázka bude zadána společnosti TranSoft,
- nebyla věnována potřebná míra pozornosti vztahům mezi spoluobžalovanými [REDACTED] a [REDACTED], mezi nimiž byla v té době značná animozita a antipatie.

K prokázání popsaných tvrzení navrhuje doplnit dokazování jednak zajištěním knihy došlé pošty v měsíci dubnu 2009 včetně doplňujícího výsledku tehdejší [REDACTED] svědkyně [REDACTED] a výsledkem všech členů rady města, kteří byli přítomni dne 4. 5. 2009 při projednávání bodu 11, tedy svědky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED].

Dále se odvolatel zabývá protokoly o zkráceném výběrovém řízení a podpisy smluv a zdůrazňuje, že odvolatel nikdy žádný pokyn ke zpracování fiktivních protokolů o zkráceném výběrovém řízení nevydal. Soud dezinterpretoval část tvrzení obžalovaného [REDACTED], který jednoznačně uvedl, že zpracoval duplikáty těchto protokolů, a to z důvodu, že nedohledal originály, které mu nebyly předchozím vedoucím odboru spoluobžalovaným [REDACTED] předány. Vycházel přitom z dostupných dokumentů, proto případný časový nesoulad nemůže automaticky znamenat jejich fiktivnost. Odvolatel k těmto dokumentům neměl nikdy přístup, a proto v okamžiku, kdy vyvstala potřeba předložení kompletní dokumentace, obrátil se písemně na vedoucího odboru vnitřních věcí, jímž byl v té době již obžalovaný [REDACTED]. Jen na okraj je třeba zdůraznit, že pokud by se obžalovaný [REDACTED] snad hodlal podílet na tvorbě fiktivních dokumentů, nepostupoval by tak primitivně, jak se snaží dovést nalézací soud. Soud také bez jakýchkoli důvodů a vysvětlení ignoroval podpis svědka [REDACTED] na některých protokolech o zkráceném výběrovém řízení, ač na druhé straně konstatuje, že žádný jiný zaměstnanec města Český Krumlov, než stíhaní tři obžalovaní, se na zadání předmětné veřejné zakázky

nepodílel. Konečně také nelze konstatovat, že smlouvy obžalovaný [REDAKCE] podepsal v době od 6. 5. do 18. 5. 2009. Smlouvy předložené společností TranSoft jsou totiž odlišné od těch, které byly vydány městem Český Krumlov, a soud neučinil jednoznačný závěr, které z těchto smluv jsou relevantní a tím pádem ani neurčil okamžik jejich podpisu.

Výši způsobené škody soud odůvodnil výlučně závěry již výše zmíněného znaleckého posudku ČVUT, jehož úroveň považuje za vysokou a jeho obhájení zpracovateli v hlavním líčení za bezvadné. S tímto hodnocením důkazu odvolatel nesouhlasí a naopak poukazuje na některé jeho nedostatky zejména ve vztahu k minimální možné slevě ve výši 20%, s níž daný posudek kalkuluje. Spekulativní a ničím neodůvodněný je rovněž závěr soudu na čl. 35, že město Český Krumlov pravděpodobně mohlo v případě řádného zadání zakázky dosáhnout ceny ještě výhodnější a nelze ani bez dalšího vyloučit situaci, kdy by se v takovém případě teoreticky nemusel přihlásit jiný zájemce.

Nalézací soud oproti obžalobě změnil právní kvalifikaci na trestný čin porušování závazných pravidel hospodářského styku podle § 127 tr. zákona, což je kvalifikace zcela nepřiléhavá. Obecně dopadá především na případy nekalosoutěžního jednání a nedovoleného omezování hospodářské soutěže v intencích zákona č. 143/2001 Sb. a s ohledem na absenci značného rozsahu neoprávněné výhody zcela ztrácí smysl. S ohledem na již dříve uvedenou argumentaci pak není prostor pro závěr, že by odvolatel spáchal trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 tr. zákona, neboť nevykonával svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu o veřejných zakázkách a zákonu o obcích.

Obžalovaný namítá i nesprávné rozhodnutí o nároku na náhradu škody, neboť řádně a včas namítl promlčení nároku pro uplynutí dvouleté subjektivní promlčecí lhůty. Porušena byla i zásada reformace in peius, když proti prvému rozsudku poškozený nebrojil opravným prostředkem, ač v něm byl dle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Rovněž tak státní zástupce své odvolání proti výroku o náhradě škody nesměřoval.

Ze všech uvedených důvodů odvolatel navrhuje, aby byl napadený rozsudek dle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d), f) tr. řádu zrušen, obžalovaný [REDAKCE] dle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěn obžaloby a poškozený dle § 229 odst. 3 tr. řádu odkázán se svým nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních, eventuálně aby věc byla vrácena podle § 259 odst. 1 tr. řádu soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

V rámci odvolacího řízení předložil obžalovaný [REDAKCE] návrh na schválení narovnání dle § 309 tr. řádu a zastavení trestního stíhání,

k němuž připojil potvrzení o provedení platby 183.000 Kč na účet Města Český Krumlov. Součástí návrhu je i dohoda o narovnání s Městem Český Krumlov, v níž poškozený s navrženým postupem souhlasí a výslovně prohlašuje, že úhradou částky 183.000 Kč jsou veškeré nároky a požadavky poškozeného vůči obžalovanému z titulu jednání, pro něž byl postaven před soud, zcela vyrovnány.

Obžalovaný [redacted] napadá všechny výroky rozsudku týkající se jeho osoby. Předně nesouhlasí se závěrem soudu ohledně naplnění znaků spolupachatelství odvolatele se spoluobžalovaným [redacted]. Odvolatel o jednání tohoto spoluobžalovaného neměl žádnou vědomost, nemohlo tak dojít k naplnění společného úmyslu. Základem závěru nalézacího soudu v tomto smyslu je předpoklad, že odvolatel v době podpisu smluv, tedy 6. 5. 2009, věděl o rozdělení zakázky a o tom, že existují ještě další smlouvy, které budou podepisovány. Toto soud vyvozuje z e-mailové korespondence odvolatele se svědkem [redacted], což ovšem odvolatel popírá, když dle něj z předmětné korespondence rozhodně takový závěr učinit nelze. Vědomost obžalovaného o rozdělení zakázky nevyplývá ani z jeho výpovědi, když sice u hlavního líčení uvedl, že ho nenapadlo řešit, proč se zakázka rozděluje, z dalšího textu však vyplývá, že nepřemýšlel o tom, zda podpis dvou smluv je nebo není rozdělení zakázky. Nelze to tedy vnímat tak, že o zbylých sedmi smlouvách věděl. Společné jednání s obžalovaným [redacted] nebylo možné i proto, že odvolatel byl z rozhodování o průběhu zakázky tímto spoluobžalovaným zcela vyřazen, v době vypracování materiálů pro radu Města Český Krumlov, schvalování těchto materiálů i podpisu smluv byla již zpracována výzva k odstranění pracovních nedostatků, jejímž cílem bylo odvolání obžalovaného [redacted] z funkce.

V další části odůvodnění odvolání je polemizováno s výší soudem zjištěné škody, jež vychází ze znaleckého posudku ústavu – ČVUT Praha, Fakulta elektrotechnická. Znalecký ústav při stanovení ceny obvyklé totiž nepřihlédl k ceně služeb, které byly společností TranSoft a.s. Městu poskytovány a uvedl, že několik měsíců před uzavřením nájemních smluv byla za tímto účelem uzavřena zvláštní servisní smlouva. Ve stanovené obvyklé ceně proto tento servis obsažen není. Odvolatel má za to, že obsah smluvního ujednání je věci výkladu právního vztahu mezi Městem a společností TranSoft a.s., pro který je důležitá vůle stran a také jejich skutečné jednání a v této souvislosti cituje rozhodnutí NS sp. zn. 23 Cdo 5227/2009 a 23 Cdo 37/2010. Zaměstnanci TranSoft a.s. při hlavním líčení uvedli, že neoceněné služby byly fakticky poskytovány a dále jsou v této souvislosti citovány pasáže z výpovědi svědka [redacted]. Znaleckým ústavem uváděná smlouva o údržbě IT z 23. 2. 2009 byla uzavřena v době, kdy nebylo zřejmé, že budou uzavřeny smlouvy, jež jsou předmětem tohoto trestního řízení. Pronajímatel byl povinen tyto služby poskytovat, a proto měly být zohledněny při stanovení obvyklé ceny nájmu.

Rozsah plnění poskytovaných společnostmi TranSoft a.s. na základě nájemních smluv je proto ve znaleckém posudku nesprávně určen.

Konečně odvolatel nesouhlasí ani s výrokem o náhradě škody, neboť již opakovaně v průběhu hlavního líčení uváděl, že uplatněný nárok je promlčen a námitku promlčení vznáší i tímto odvoláním. Krajský soud do promlčecí doby nezapočítal dobu od 6. 12. 2013 (uplatnění nároku poškozeným) do 27. 5. 2015, kdy poškozenému uplynula lhůta k podání odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 14. 5. 2015, čj. 10T 126/2014-1700, jímž byl poškozený odkázán s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Svůj postup nalézací soud odůvodnil tak, že poškozený jednal v dobré víře, že svůj nárok uplatnil řádně a nebyl ze strany soudu upozorněn na vady svého připojení. Odvolatel zastává názor, že poškozený, Město Český Krumlov, je subjekt práva znalý, jehož odpovědnost za pochybení nelze přenášet na soud a ukládat soudu povinnost přezkoumávat uplatněný nárok a vyzývat k opravě v případě nedostatků. Stavění promlčecí doby může způsobit jen řádně uplatněný nárok, což podání ze dne 6. 12. 2013 nebylo.

Nárok uplatněný poškozeným je nadto nárokem vzniklým porušením povinnosti obžalovaného coby zaměstnance poškozeného, na něž je nutno užít zákoník práce, konkrétně § 257 odst. 5, podle něhož, je-li k náhradě škody společně zavázáno více zaměstnanců, je povinen každý z nich nahradit poměrnou část škody podle míry svého zavinění. Krajský soud tuto míru zavinění nezkoumal a nerespektoval tak princip dělené odpovědnosti uplatňovaný v pracovněprávních věcech, k němuž se vyjadřoval např. NS v rozhodnutí ze dne 19. 12. 2012, sp. zn. 5 Tdo 1508/2012. Město uplatnilo proti všem obžalovaným škodu jako společný solidární závazek a takto uplatněnou škodu nelze přiznat. Soud nemůže překročit návrh poškozeného a nelze proto rozhodnout jinak, než že poškozený bude, i v případě, že by nárok nebyl promlčen, odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Na základě všech uvedených skutečností obžalovaný navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Obžalovaný [REDAKCE] rovněž směřuje odvolání proti všem výrokům rozsudku jeho se týkajících, když mu vytýká nesprávnost a nejasnost skutkových zjištění i nesprávnou kvalifikaci. Má za to, že vina obžalovaného spočívá na třech faktických úkonech, jimiž jsou obhajování zvoleného postupu před radou města dne 4. 5. 2009, posouzení předmětných nájemních smluv a deklarace jejich údajného souladu se zákonem a vyhotovení fiktivních protokolů o neexistujícím výběrovém řízení. K posledně dvěma jmenovaným úkonům se obžalovaný vyjádřil a není sporné, že k nim došlo, do

značné míry je však sporné, jakým konkrétním způsobem měl obžalovaný obhajovat zvolený postup před radou města. V daném bodě je dokazování neúplné a závěr soudu je činěn v rozporu s ust. § 2 odst. 5 tr. řádu. V této souvislosti obhajoba navrhovala výslechy tehdejších členů rady [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. Soud však tyto návrhy odmítl jako nadbytečné, přesto činí závěr o aktivitě obžalovaného při obhajobě zvoleného postupu.

Obžalovaný nikdy nepopíral, že byl garantem Pravidel pro zadávání veřejných zakázek malého rozsahu a podílel se na realizaci Materiálu, který 4. 5. 2009 projednávala rada města, nebyl však jediným tvůrcem těchto materiálů, podílela se na nich řada jiných osob. Obžalovaný pouze shrnul dodané informace do výsledného znění. Vymezením skutku v obžalobě byl navozen dojem, že obžalovaný zpracoval předmětná pravidla jako prostředek, který následně bude použit pro určité zvýhodnění jiného subjektu, či způsobení škody Městu Český Krumlov. Tak tomu jednoznačně není, což potvrdilo i dokazování. Obžalovaný byl informován o technických problémech se servery a současně mu byl sdělen způsob nápravy z hlediska informačních technologií. Následné posouzení předmětných nájemních smluv a deklarace jejich údajného souladu se zákonem proběhlo již po jejich uzavření, přičemž posuzován byl soulad s tehdy platným občanským zákoníkem, nikoli to, zda smlouva odpovídá požadavkům zákona o zadávání veřejných zakázek. Ve věci byl zpracován obsáhlý znalecký posudek ČVUT Praha, týmem pěti odborníků, a pakliže je taková věc posuzována kvalifikovaným znaleckým ústavem, nelze automaticky predikovat, že v konkrétní situaci pracovník městského úřadu bude schopen takovou problematiku vyhodnotit stejným způsobem. Pokud jde o dodatečné vyhotovení protokolů, jedná se o duplikáty, které obžalovaný zpracoval až po svém nástupu do funkce vedoucího odboru vnitřních věcí, když zjistil, že nejsou součástí dokumentace. Což svědčí spíše v jeho prospěch, neboť kdyby mezi obžalovanými existovala jakákoliv koordinovaná součinnost, jistě by zpracování protokolů proběhlo mnohem preciznějším způsobem. Navíc fiktivními dodatečně vyhotovenými protokoly nelze realizovat pomoc ke skutku, který již předtím byl spáchán.

Rovněž tento odvolatel nesouhlasí s tvrzenou výší způsobené škody a poukazuje na sdělení zpracovatelů posudku, že posudek nevychází z informací o slevách pro orgány státní správy, což již samo o sobě vzbuzuje nedůvěru k objektivitě stanovené výše škody. Odvolatel vyjadřuje přesvědčení, že princip stanovení škody založený na tom, že se bude kalkulovat nejnižší možná sleva, není správně zvolen, neboť vstupní informace neodpovídají skutečnosti.

V souvislosti s výrokem o trestu obžalovaný připomíná právo na projednání věci bez zbytečných průtahů, resp. na vyřízení věci v přiměřené

lhůtě, kteréžto je nutno při ukládání trestu odnětí svobody zohledňovat. V daném případě, pokud dne 14. 5. 2015 Okresní soud v Českém Krumlově uložil obžalovanému za stejných podmínek stejný trest jako nynější soud prvního stupně, není v tomto uloženém trestu uplynuvší doba téměř dalších dvou let nikterak zohledněna. Nutno zdůraznit, že nalézací soud konstatuje, že všem obžalovaným polehčuje dosavadní bezúhonnost, od spáchání trestné činnosti uplynulo bezmála 8 let a z dokazování vyplývá, že primárním motivem nebylo způsobit škodu městu nebo neoprávněný majetkový prospěch společnosti TranSoft. Pravděpodobnější je varianta, že hlavním motivem bylo rychle, jednoduše a bez práce navíc vyřešit problém s poruchovými servery ve spolupráci se společnostmi, která se v minulosti osvědčila.

Námítky k výroku o náhradě škody jsou obdobné jako u předchozích odvolatelů, rovněž obžalovaný [REDAKCE] kromě nesprávně zjištěné výše škody namítá i promlčení nároku poškozeného z hlediska uplynutí subjektivní promlčecí lhůty. V této souvislosti cituje z rozhodnutí NS sp. zn. 8 Tdo 733/2015 a vyjadřuje své přesvědčení, že subjektivní lhůta počala poškozenému plynout dnem 2. 6. 2014, kdy se uskutečnilo prostudování spisu tehdejšími tajemníkem poškozeného [REDAKCE]. V dané procesní situaci nelze aplikovat princip dobré víry poškozeného, neboť tato kategorie spočívá ve vnitřním subjektivním přesvědčení nositele práv, že tato práva nabyl v souladu se zákonem a je tedy uplatnitelná především ve vztazích soukromého práva. Nelze ji implementovat do procesního vystupování účastníku vůči orgánům soudní moci, resp. obecně vůči státním orgánům (dobrou vírou se mohou zabývat správní orgány toliko z hlediska nabývání práv, např. § 94 odst. 5 správního řádu).

Při zvážení uvedených námitek proto navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil dle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), e), f) tr. řádu a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, případně sám rozhodl o zproštění obžalovaného obžaloby dle § 226 písm. b) tr. řádu.

Vrchní soud v Praze podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k následujícím závěrům.

Řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, netrpí žádnými vadami, které by měly za následek porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci a právo na obhajobu, a které by mohly negativně ovlivnit správnost a zákonnost rozsudku. Ve stručnosti lze konstatovat, že v průběhu celého řízení byla důsledně respektována zákonem stanovená pravidla spravedlivého procesu.

Dokazování bylo v řízení před nalézacím soudem provedeno v nezbytném rozsahu tak, aby bylo možno učinit správné skutkové i právní závěry. Podstatné důkazy potřebné ke zjištění, zda se stal skutek, v němž jsou spatřovány uvedené trestné činy, zda je spáchali obžalovaní, jaké jsou podstatné okolnosti jeho spáchání i jaké jsou osobní poměry obžalovaných, byly opatřeny již v přípravném řízení a posléze řádně a zákonným způsobem provedeny v hlavním líčení. Krajský soud při provádění a hodnocení důkazů postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu, důkazy provedené v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí zhodnotil logickým a přesvědčivým způsobem a své závěry v odůvodnění rozsudku velmi pečlivě odůvodnil. Jeho úvahám nelze vytknout žádnou nesprávnost nebo nelogičnost, ani to, že by některé významné okolnosti nebo důkazy či skutečnosti z nich vyplývající ignoroval a nevzal je při svém rozhodnutí v potaz. Skutková zjištění popsaná v napadeném rozsudku proto považuje odvolací soud za správná a provedenými důkazy dostatečně podložená.

Odvolací námitky obžalovaných jsou ve svém souhrnu v podstatě pouhým opakováním jejich obhajoby uplatněné v průběhu hlavního líčení a v závěru vtělené do závěrečných řečí, přičemž s touto obhajobou se nalézací soud v odůvodnění rozsudku úspěšně vypořádal. Vrchní soud se s takovým odůvodněním ztotožňuje a k jednotlivým odvolacím námitkám dodává následující.

Nutno předeslat, že v dané věci byly vyneseny již dva rozsudky, první vynesl dne 14. 5. 2015 Okresní soud v Českém Krumlově pod sp. zn. 10 T 126/2014, který ve výrocích o vině i trestu rozhodl stejně jako nyní krajský soud v napadeném rozsudku, pouze ve výroku o náhradě škody odkázal dle § 229 odst. 1 tr. řádu poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních. Na základě odvolání všech tří obžalovaných a odvolání státního zástupce podaného v neprospěch obžalovaných do výroků o vině a trestu byl rozsudek odvolacím soudem dne 1. 2. 2016 zrušen a věc předložena Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o příslušnosti. Usnesením ze dne 17. 2. 2016, sp. zn. 5 Ntd 4/2016 bylo podle § 24 odst. 1 tr. řádu rozhodnuto, že k projednání věci v prvním stupni je příslušný Krajský soud v Českých Budějovicích, který pak dne 16. 3. 2017 vynesl napadený rozsudek.

K námitkám procesním:

Kasační důvody vztahující se k procesním vadám jsou upraveny v ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu, podle něhož odvolací soud zruší napadený rozsudek pro podstatné vady řízení, které rozsudku předcházelo, zejména proto, že v tomto řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby, jestliže mohly mít vliv na

správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Kasačním důvodem tak není zjištění podstatné vady samé, ale je nutné zvažovat, zda existence takové vady mohla mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Odhlédnuto od toho, že je poměrně běžnou praxí u nalézacích soudů, že státní zástupce přednáší toliko výrok obžaloby s poukazem na její písemné odůvodnění, lze si jen stěží představit, jaký takové pochybení mohlo mít dopad na správnost a zákonnost rozsudku. Nalézací soudy opakovaně zvolily jinou právní kvalifikaci, nežli původně prosazovala obžaloba (navíc pro obžalované příznivější), tuto velmi podrobně zdůvodnily, proto poukaz na nedostatečné odůvodnění obžaloby je zcela nepatřičný. Obdobně je tomu i u námitek vůči ústavnímu znaleckému posudku ČVUT, kde odvolací soud přitakává naprosto logickému vysvětlení nalézacího soudu ohledně formálně chybného poučení znalce v písemném vyhotovení tohoto posudku. Znalecký ústav jako celek, jakož i jednotliví zpracovatelé posudku při výslechu u soudu, byli v souladu se zákonem poučení dle § 106 tr. řádu, nehledě na to, že obsah poučení znalců v civilním a trestním řízení je ve své podstatě totožný. Poukaz na anglicky psané pasáže posudku je rovněž bezpředmětný, obžalovaní měli možnost tuto skutečnost vytknout již v řízení před nalézacím soudem a osobně se dotázat i zpracovatelů posudku v hlavním líčení, pokud by jim něco nebylo srozumitelné. Jak také správně nalézací soud konstatoval, posudek znaleckého ústavu se provádí jako listinný důkaz dle § 213 odst. 1 tr. řádu a není povinností soudu vyslyšet všechny jeho zpracovatele.

Je faktem, že Krajský soud v Českých Budějovicích v hlavním líčení kromě obžalovaných vyslechl pouze svědka [REDAKCE] a protokoly o výsleších ostatních svědků přečetl za souhlasu procesních stran dle § 211 odst. 1 tr. řádu, stejně tak jako přečetl dle § 211 odst. 5 tr. řádu protokol o výpovědi znalců – zpracovatelů ústavního znaleckého posudku ČVUT. Obžalovaný [REDAKCE] poukazuje na porušení zásady ústnosti vymezené v ust. § 2 odst. 11 tr. řádu, podle níž *„jednání před soudy je ústní; důkaz výpověďmi svědků, znalců a obviněného se provádí zpravidla tak, že se tyto osoby vyslychájí“* a připomíná usnesení zdejšího soudu 6 To 36/2016. K tomu nutno podotknout, že každé trestní řízení má svá specifika a jednou formulované závěry odvolacího soudu nelze bez dalšího aplikovat na jiný případ se zcela odlišnými okolnostmi a zejména se zcela odlišnou důkazní situací. Nelze nevidět, že v nyní posuzovaném případě je vina obžalovaných postavena zejména na důkazech listinných, což je zřejmé kupříkladu i z formulace soudu na č. 1. 24, druhý odstavec. [REDAKCE] [REDAKCE], vypovídají spíše vyhýbavě, na relevantní okolnosti si nepamatují. Za této důkazní situace nalézací soud nepochybil, když v souladu se zásadou hospodárnosti a rychlého procesu vyjádřenou v ust. § 2 odst. 4 tr. řádu nepředvolával znovu již v hlavním líčení vyslechnuté svědky, když je třeba připomenout, že u Okresního soudu

v Českém Krumlově byla zásada ústnosti prakticky beze zbytku naplněna a obžalovaní byli u těchto úkonů osobně i se svými obhájci přítomni. Zvolený postup tedy rozhodně nebyl uplatněn na úkor řádného objasnění věci a ani při něm nedošlo k porušení ustanovení zajišťujících práva obhajoby.

K námitkám hmotněprávním:

Také odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně zastává názor, že provedeným dokazováním bylo bez veškerých pochybností prokázáno, že se všichni tři obžalovaní ve vzájemné součinnosti, každý v rozsahu svých kompetencí, pracovní náplně či rozhodovací pravomoci, podíleli na zmanipulování procesu přidělení veřejné zakázky na obnovu IT infrastruktury, a tedy i na vzniku způsobené škody. Předně je nutné si uvědomit, že všichni tři obžalovaní, již jen díky svému postavení, museli znát pravidla pro zadávání veřejných zakázek, a to ať již šlo přímo o zákonnou úpravu (zákon č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách) nebo jejich vlastní interní normy (Pravidla pro zadávání veřejných zakázek malého rozsahu městem Český Krumlov a jím zřízenými příspěvkovými organizacemi).

Ačkoli se nyní odvolatelé poněkud nedůstojně snaží sami sebe vyvinít svalováním odpovědnosti na druhé spoluobžalované, je ze zadokumentovaného procesu výběru dodavatelské firmy evidentní, že právě oni tři byli rozhodujícími činiteli, kteří z titulu své funkce či pracovního zařazení umožnili, aby zadání veřejné zakázky proběhlo zcela v rozporu s citovanými předpisy. Této odpovědnosti se nelze zprostit poukazem na údajnou odbornou neznalost konkrétní náplně zakázky či na to, kdo osobně vyhotovil či někomu dalšímu předložil či nepředložil dokumenty se zakázkou související. Zejména argument obžalovaného [REDAKCE], že on nevyhotovil Materiál pro jednání rady města dne 4. 5. 2009, a tedy nelze uzavřít, že právě on tohoto dne před radou města zdůvodnil zvolený postup, je až úsměvný. V Materiálu je doslovně uvedeno, že jej předkládá a zodpovídá za něj [REDAKCE] Městského úřadu, jeho obsah je poměrně stručný a srozumitelný a nelze jej vyložit jiným způsobem, než že kritická situace na úseku IT infrastruktury bude dle předkládaného návrhu řešena cestou nájemního vztahu s firmou TranSoft a.s. Jediným diskutujícím u bodu 11. jednání pak byl opět [REDAKCE] a rada města vzala jím předložený Materiál bez jakýchkoli připomínek jednohlasně na vědomí. [REDAKCE]. Požadovat po více než osmi letech po tehdejších členech rady města detailní informace ohledně jednoho z projednávaných 41 bodů je požadavkem naprosto nereálným, nehledě na to, že informace, způsobilé přivodit jakoukoli změnu nyní již dosavadními důkazy dostatečně objasněného skutkového stavu, si nelze představit ani při vyšší míře fantazie. Proto i odvolací

soud považuje další návrhy na doplnění dokazování za nadbytečné, dokazování není bezbřehým procesem, avšak musí směřovat k naplnění zásady formulované v ust. § 2 odst. 5 tr. řádu, tedy zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro konečné rozhodnutí.

Na tomto místě je třeba přitakat úvahám nalézacího soudu a zopakovat, že zadávání projednávané zakázky bylo nestandardní od počátku. Předně je evidentní, že obnova IT infrastruktury, byla ve skutečnosti jedinou podlimitní veřejnou zakázkou, pro jejíž rozdělení do více smluv nebyl žádný technický důvod. Je faktem, že v řízení před soudem byl vzhledem k pochybnostem o kvalitě předchozího znaleckého posudku vyžádán posudek ústavu. Je však třeba vidět, že závěr, že šlo o jednu zakázku, nebyl sporný ani u v řadě prvního posudku, pochybnosti nastaly ohledně výše způsobené škody, resp. posouzení přiměřenosti ceny plnění. Poukazy na komplikovanost posouzení funkčnosti a rozsahu zakázky jsou proto liché. Nejen z ústavního posudku a výsledku jeho zpracovatelů totiž vyplývá, že dodávka zařízení rozdělená do devíti smluv představuje fakticky jeden funkční celek a samostatná funkčnost jednotlivých, ve smlouvách uvedených komponentů, je buď úplně nemožná, nebo nedává z technického hlediska smysl. Svědčí o tom i výpověď obžalovaného [REDAKCE], svědků [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a k jednoznačnému závěru, že ve skutečnosti šlo jedinou veřejnou zakázkou, dospěl ve svém rozhodnutí ze dne 18. 4. 2014 i Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Nelogičnost rozdělení zakázky musí být i naprostému laikovi patrná jen z prostého faktu, že účinnost všech devíti smluv nastala dle vzájemného ujednání ve stejný den, tj. 1. 6. 2009.

Dále je zcela zřejmé, že předmětných devět smluv nebylo uzavřeno ve dnech na těchto smlouvách uvedených, ale že k jejich podepsání došlo již v první polovině května 2009. Všechny byly MÚ Český Krumlov zaregistrovány ve stejný den, a to 5. 5. 2009, byla jim přidělena za sebou jdoucí evidenční čísla 314 až 322 a u všech je podpis o [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE]. Přitom část smluv je datována až v červnu 2009, kdy již fakticky proběhlo ujednané plnění a od začátku června 2009 město platilo společnosti TranSoft nájemné ve výši součtu cen podle všech devíti smluv. Stejnopisy vydané společností TranSoft pak nesou jiná data než smlouvy v držení města Český Krumlov. Je možné zmínit i další nesrovnalosti, což však považuje odvolací soud za nadbytečné opakování výstižné argumentace nalézacího soudu (např. čl. 22-24), s níž se beze zbytku ztotožňuje. Skutečnost, že v době vypracování materiálů pro radu Města Český Krumlov, jejich schvalování i podpisu smluv byla již vůči obžalovanému [REDAKCE] zpracována výzva k odstranění jeho pracovních nedostatků směřující k jeho odvolání, není pro posouzení skutkového děje

nikterak zásadní. V rozhodné době to byl stále on, kdo měl coby [REDAKCE] v kompetenci IT úsek a odpovídal za jeho chod, byl to on, kdo obdržel Analýzu od společnosti TranSoft včetně návrhu na nové řešení a kdo posléze také podepsal dvě z devíti smluv s touto společností. A to za situace, kdy si byl nepochybně vědom toho, že jde o veřejnou zakázku, jejíž zadání má svá striktní pravidla, jež jsou právě zvoleným postupem zásadně porušena.

Argumentaci obžalovaného [REDAKCE] ohledně dodatečného vyhotovení protokolů o zkráceném výběrovém řízení lze přiznat jistou váhu ve vztahu k právnímu posouzení, neboť skutečně nelze realizovat pomoc ke skutku, který již byl spáchán. Na druhou stranu ani odvolací soud nepochybuje o tom, že tyto protokoly nebyly dodatečně vytvářeny coby duplikáty, nýbrž šlo o snahu zakrýt nezákonnost předchozího postupu při zadání veřejné zakázky. Jak výstižně podotkl nalézací soud, pokud by se jednalo o duplikáty originálů, musel by v něm obžalovaný [REDAKCE] být uveden jako člen hodnotící komise a tudíž se výběrového řízení účastnit. Obžalovaný [REDAKCE] však vypověděl, že mu o průběhu výběrového řízení není nic známo a ani neví, zda nějaké vůbec proběhlo. Provedeným dokazováním se nepodařilo objasnit, kdy byly tyto fiktivní protokoly vlastně vypracovány, podle odvolacího soudu však nejde o nijak zásadní okolnost, neboť jejich existence zjištěný skutkový děj pouze dokresluje a v žádném případě netvoří podstatu skutku jako takového. Je třeba také odmítnout tvrzení odvolatele [REDAKCE], že by snad vymezení skutku navozovalo dojem, že Pravidla pro zadávání veřejných zakázek zpracoval jako prostředek, který bude následně použit ke zvýhodnění jiného subjektu či způsobení škody městu Český Krumlov. Nic takového obžalovanému není kladeno za vinu a žádný takový dojem se nalézací soud nesnaží vyvolávat ani v odůvodnění rozsudku. Jeho účast je dostatečným způsobem popsána na čl. 25-26, když je zdůrazněno, že tento obžalovaný celý proces zadání veřejné zakázky zajišťoval po právní stránce, neměl však žádnou rozhodovací pravomoc.

Všichni tři obžalovaní shodně polemizují se zjištěnou výší způsobené škody, kterou nalézací soud oproti podané obžalobě (zde škoda 782.500 Kč) korigoval ve prospěch obžalovaných. Vyšel přitom ze závěrů ústavního posudku ČVUT a nikoli původního znaleckého posudku [REDAKCE], který byl již Okresním soudem v Českém Krumlově označen za vadný, a to s ohledem na nedostatky při posouzení přiměřenosti sjednaných cen v předmětných smlouvách. Ani odvolací soud nemá ke kompetentnosti přibráného ústavu a dostatečné odborné úrovni posudku nejmenší připomínky. Jeho zpracovatelé opakovaně zdůraznili, že jde o minimální výši škody, neboť důsledně používali konzervativní metodu v souladu se zásadou in dubio pro reo. Bylo kalkulováno s minimální možnou slevou, kterou mohlo město Český Krumlov v případě vypsání řádného výběrového řízení získat, s velkou pravděpodobností však mohla být získána i sleva vyšší. Odvolací soud opět

odkazuje na příslušnou pasáž napadeného rozsudku (čl. 29-30), kde je této otázce věnována patřičná pozornost a odvolací soud se zde prezentovanými úvahami souhlasí.

Namítané nezohlednění ceny služeb za servis IT je rovněž bezpředmětné, i touto okolností se znalecký posudek zabýval, když připomněl zvláštní servisní smlouvu uzavřenou mezi městem Český Krumlov a TranSoftem již 23. 3. 2009. Odvolací soud ponechává stranou, že i uzavření této smlouvy provázely nestandardní okolnosti, ostatně rozhodnutí ÚOHS ze dne 18. 4. 2014, jímž byla městu uložena pokuta ve výši 90.000 Kč, i ohledně servisní smlouvy konstatovalo nedodržení předepsaného postupu. Každopádně servisní smlouva byla dne 23. 2. 2009 uzavřena na dobu určitou, a to na 48 měsíců s dodatkem, že v průběhu řádného smluvního období nelze poskytované služby vypovědět. Smlouvy, jež jsou předmětem nynějšího řízení, žádná ujednání o vypovězení servisní smlouvy neobsahují, je tak zřejmé, že Město nadále poskytovalo plnění za servisní služby na základě původní smlouvy a není proto na místě zohledňovat stejné služby při stanovení ceny obvyklé u smluv projednávaných. K úvahám o spekulativnosti závěrů vztahujícím se k výši škody lze snad jen dodat, že obdobné závěry znalců z povahy věci nikdy nemohou být exaktní jako je tomu kupříkladu u posudků z oboru biologie, posuzování daktyloskopických stop či u jiných oborů, u nichž je možné dojít ke striktně přesným a měřitelným závěrům. Při stanovení cen obvyklých ve smyslu § 137 (dříve § 89 odst. 12 tr. zákona) jde o odhady cen založené na speciálních odborných znalostech k tomu vybraných osob a polemizovat s přijatými závěry je pro osoby s nimi nesouhlasícími samozřejmě snazší (a také frekventovanější). V daném případě však podle názoru odvolacího soudu žádné pochybnosti o správnosti, srozumitelnosti a úplnosti v řadě druhého ze znaleckých posudků nevznikají.

Poté, co odvolací soud shledal rozsah dosavadního dokazování za zcela postačující pro konečné rozhodnutí, doplnil jej pouze důkazem listinným, konkrétně obžalovaným [REDAKCE] předloženým potvrzením o úhradě částky 183.000 Kč a uzavřenou dohodou o narovnání s poškozeným městem Český Krumlov.

Správně zjištěnému skutkovému stavu dal nalézací soud patřičný výraz i v použité právní kvalifikaci, když uzavřel, že obžalovaní tímto jednáním naplnili všechny znaky skutkové podstaty trestného činu porušování závazných pravidel hospodářského styku podle § 127 odst. 1 tr. zákona a to ve spolupachatelství ve smyslu § 9 odst. 2 tr. zákona. Veškeré úvahy nalézacího soudu jsou i v tomto ohledu správné, zákonné a řádně a logicky odůvodněné, stejně jako závěr o tom, že obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] se v jednočinném souběhu s uvedeným trestným činem dopustili i trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zákona ve

spolupachatelství a obžalovaný [REDACTED] k poslední jmenovanému poskytl pomoc ve smyslu § 10 odst. 1 písm. c) tr. zákona.

Nalézací soud předně přesvědčivě popsal, z jakých důvodů nepřistoupil k právní kvalifikaci použité v obžalobě (§ 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákona). Odvolací soud tento závěr rozvedený na čl. 32-33 sdílí, jakož i další právní úvahy ke zvolené právní kvalifikaci se vztahující. Objektem trestného činu dle § 127 odst. 1 tr. zákona je hospodářská kázeň a pro naplnění znaků jeho skutkové podstaty se vyžaduje jednak úmysl pachatele opatřit sobě nebo jinému ve značném rozsahu neoprávněné výhody, jednak závažné porušení pravidel hospodářského styku, stanovených závazným právním předpisem, zde zákonem o veřejných zakázkách. Tím, že obžalovaní společným jednáním zapříčinili, že namísto vyhlášení veřejné soutěže s rovnou možností přístupu více soutěžitelům nebyla soutěž vyhlášena vůbec a zakázka byla zadána předem zvolenému subjektu, nepochybně závažným způsobem porušili závazným právním předpisem stanovená pravidla hospodářského styku.

Neoprávněné výhody pak mohou mít materiální i nemateriální povahu a jejich následkem zpravidla je, že určitý subjekt získává lepší postavení na trhu či přímý majetkový (finanční) prospěch. Společnost TranSoft byla jednáním obžalovaných zvýhodněna do té míry, že nemusela podstoupit veřejné výběrové řízení s účastí širokého okruhu soutěžitelů usilujících i cestou podstatného snížení cen veřejnou zakázku získat. Nalézací soud správně konstatoval, že při posuzování naplnění znaku „značného rozsahu“ nelze tedy bez dalšího aplikovat jen výkladové pravidlo obsažené v ustanovení § 89 odst. 11 tr. zákona, když u neoprávněné výhody materiální povahy vyčíslitelné v penězích, lze hovořit o částce nejméně 500.000 Kč. Upřednostněná společnost v projednávaném případě získala neoprávněné výhody materiální i imateriální povahy, přičemž s rozsahem takových výhod museli být všichni obžalovaní minimálně srozuměni, neboť nezkoumali, jaké ceny by bylo možné dosáhnout u konkurence, nikoho jiného nepoptali a cenu nabídnutou společností TranSoft nijak neprověřovali a ani s jinými nabídkami neporovnávali. Nalézací soud tak správně dovodil minimálně nepřímý úmysl všech obžalovaných podle § 4 písm. b) tr. zákona ve vztahu k porušení zájmu chráněnému trestním zákonem.

K výhradám obžalovaného [REDACTED] ohledně neexistence společného úmyslu odvolací soud uvádí, že jednání všech tří obžalovaných u trestného činu podle § 127 tr. zákona bylo správně kvalifikováno jako spolupachatelství ve smyslu § 9 odst. 2 tr. zákona. Všichni tři obžalovaní dlouhodobě vykonávali své funkce či zaměstnání v oblasti územní samosprávy a se zadáváním veřejných zakázek se běžně setkávali. Každý z nich se na spáchání činu svým způsobem podílel, vykonal část úkonů potřebných pro vznik trestně právně relevantního následku. K naplnění pojmu spolupachatelství podle § 9

odst. 2 tr. zákona není třeba, aby se všichni spolupachatelé zúčastnili na trestné činnosti stejnou měrou. Stačí i částečné přispění, třeba i v podřízené roli, jen když je vedeno stejným úmyslem jako činnost ostatních pachatelů, a je tak objektivně i subjektivně složkou děje, tvořícího ve svém celku trestné jednání. Společným úmyslem obžalovaných bylo důkazně podložené zadání veřejné zakázky společnosti TranSoft v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách a s tím přímo spojená neoprávněná výhoda na straně této společnosti a škoda na straně města Český Krumlov.

Pokud jde o tento trestný čin, je třeba za spolupachatele považovat i obžalovaného [REDAKCE], a to na rozdíl od právní kvalifikace dle § 158 tr. zákona. Jako řadový zaměstnanec úřadu nebyl tento obžalovaný v pozici veřejného činitele, jeho jednání proto bylo správně posouzeno jako pouhé účastenství ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zákona. I zde jsou úvahy nalézacího soudu ke zvolené právní kvalifikaci na čl. 35-36 řádně a výstižně odůvodněny a odvolací soud se na ně pro stručnost plně odvolává. Odvolací soud ovšem nemá výhrady ani k myšlenkovému postupu nalézacího soudu vytčenému odvoláním státního zástupce, který požaduje zpřísnění právní kvalifikace ve smyslu § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), c) tr. zákona. Jednání obžalovaných sice skutečně formálně znaky této skutkové podstaty naplňuje, nicméně nalézací soud nepochybil, pokud připomněl, že trestní zákon účinný do konce roku 2009 vycházel z tzv. materiálního pojetí trestného činu. Podle § 88 odst. 1 tr. zákona se k okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby, přihlédne jen tehdy, jestliže pro svou závažnost podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost. Ten byl dle § 3 odst. 4 tr. zákona určován zejména významem dotčeného chráněného zájmu, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou. Lze konstatovat, že u žádného z těchto kritérií nevybočuje projednávaný případ v neprospěch obžalovaných z typových mantinelů obdobných případů, výše způsobené škody a neoprávněného majetkového prospěchu pouze nikoli zásadně překračuje hranici značné škody. Všichni tři obžalovaní jsou osobami dosud bezúhonnými, s dobrou pověstí. Co se týče jejich pohnutky, nelze než konstatovat, že jakékoliv úvahy v tomto směru jsou čistou spekulací a pokud státní zástupce v podaném odvolání polemizuje s názorem odvolacího soudu, že snahou obžalovaných pravděpodobně bylo zejména rychle, jednoduše a bez práce navíc, tedy bez složitého zadávacího řízení, vyřešit problém s poruchovými servery, jde o úvahu důkazně zcela nepodloženou. Nepodařilo se ani prokázat, že by obžalovaní trestnou činností získali sami pro sebe finanční či jiný prospěch. Za daných okolností je podle názoru vrchního soudu na místě souhlasit se závěrem, že okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby, již je v daném případě výše škody a neoprávněného prospěchu, pro svou závažnost nezvyšuje nebezpečnost

jednání obžalovaných pro společnost natolik, aby k ní bylo nutné přihlížet při konečné právní kvalifikaci.

K úvahám o právní kvalifikaci již jen vrchní soud dodává, že soud prvního stupně v neposlední řadě také pečlivě a srozumitelně odůvodnil, proč nová právní úprava obsažená v trestním zákoníku není pro obžalované příznivější a i s těmito závěry odvolací soud souhlasí.

Možností narovnání ve vztahu obžalovaného [redacted] se zabýval již nalézací soud, který navrhaný odklon odmítl. Je třeba na tomto místě připomenout, že hlavní podstatou narovnání je svého druhu dohoda mezi konkrétní obětí trestného činu (poškozeným) a obviněným (pachatelem), jejímž obsahem je ukončení trestního stíhání v případě, že pachatel (obviněný) splní zákonem stanovené podmínky, takže není třeba věc vyřizovat v řádném formálním veřejném procesu před soudem. Má tedy jít především o rychle proveditelný a ekonomicky nenáročný způsob reakce státu na spáchaný přečin, při němž jsou navíc účinněji chráněna práva obětí trestných činů, tím že se jim dostane rychleji a podstatně méně konfliktním způsobem patřičného odškodnění. Ač není zcela vyloučeno provést narovnání i v případech, kdy došlo výlučně k dotčení veřejného zájmu, tento institut se uplatní zejména tehdy, kdy je dotčena sféra soukromá a stát tak na trestním postihu obviněného nemá výrazný zájem, neboť spáchaný přečin má spíše podobu sporu mezi obviněným a poškozeným. V neposlední řadě je třeba i zdůraznit, že prohlášení ve smyslu § 309 odst. 1 písm. a) tr. řádu má být učiněno svobodně, vážně a určitě. Podle názoru odvolacího soudu ovšem splnění této podmínky zásadně naráží na skutečnost, že ač pro účely narovnání obžalovaný prohlásil, že žalovaný skutek spáchal, současně v rámci značně obsáhlého odvolání zpochybňuje nejen procesní bezvadnost proběhlého řízení, ale i své vlastní zavinění a trestní odpovědnost. Samotný fakt, že obžalovaný uhradil třetinu způsobené škody, kterážto povinnost mu beztak byla uložena soudem prvního stupně, jak ve výroku o náhradě škody, tak ve výroku o trestu, nemůže navrhaný postup podle tohoto zákonného ustanovení odůvodnit. Odvolací soud je tedy s nalézacím soudem zajedno, že i s ohledem na dobrodiní, jehož se obžalovaným dostalo již tím, že jejich trestná činnost dle § 158 tr. zákona byla kvalifikována pouze na bázi základní skutkové podstaty, v tomto směru již další odklon není důvodný ani z věcného, nikoliv pouze formálního hlediska.

Pokud pak jde o tresty, tyto byly uloženy v rámci trestní sazby, jež je oproti původnímu znění obžaloby výrazně příznivější. Tresty byly uloženy jako podmíněně odložené, jsou patřičným způsobem diferencované a tato diverzifikace je i náležitě odůvodněna. S takto uloženými tresty je možné se zcela ztotožnit, odvolací soud je považuje za přiléhavé, přiměřené, když nalézací

soud vyhověl všem obecným zásadám vymezeným v ust. 31 tr. zákona. Dobu, po níž byla věc v trestním řízení projednávána, nelze vzhledem k nastalým okolnostem považovat za nepřiměřenou a časový odstup byl koneckonců zohledněn jak v právní kvalifikaci, tak i ve výrocích o trestech. Námitkám obžalovaných, ovšem ani námitkám státního zástupce proto odvolací soud sluchu nepopřál a nepovažoval za nutné uložené tresty jakkoli korigovat. Ke korekci došlo pouze ve výroku o povinnosti obžalovaného [REDAKCE], aby v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradil škodu, kterou trestným činem způsobil, a to s ohledem na fakt, že poškozený sám prohlásil, že veškeré nároky vůči tomuto obžalovanému považuje za uspokojené.

Státním zástupcem požadované další tresty v podobě peněžitého trestu a trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu výkonu funkce vedoucího zaměstnance v orgánech veřejné moci, jsou i podle odvolacího soudu nadbytečné. Je třeba vidět, že peněžitý trest je na místě prvořadě tehdy, jestliže pachatel úmyslnou trestnou činností získal nebo se snažil získat majetkový prospěch. Tato pohnutka nebyla nikomu z obžalovaných prokázána, a přestože zákon ve zvláštní části uložení tohoto trestu ve smyslu § 53 odst. 2 písm. a) tr. zákona dovoluje, s ohledem na charakter trestné činnosti i osoby obžalovaných, nepovažuje odvolací soud takový trest za přílehavý. Bez významu není ani okolnost vyzdvižená nalézacím soudem, totiž, že obžalovaní by se primárně měli zaměřit na náhradu způsobené škody. Za formálně opodstatněnější by bylo lze považovat uložení trestů zákazu činnosti, avšak ani v tomto ohledu nakonec vrchní soud námitkám státního zástupce nevyhověl. Obžalovaní se sice trestného jednání dopustili v souvislosti s činností, jejíž zákaz je odvolatelem navrhován, při stanovení druhu trestu je však třeba zohlednit i jejich poměry a možnosti nápravy, stejně jako dobu, která od spáchání trestné činnosti uplynula. Obžalovaný [REDAKCE] je v současné době starobním důchodcem se zdravotními problémy, obžalovaný [REDAKCE] nezaměstnaným a jediným, kdo aktivně působí ve veřejné sféře je obžalovaný [REDAKCE]. Zde je však na místě připomenout právě značný časový odstup od spáchání trestné činnosti, současný postoj obžalovaného, jenž uhradil třetinu způsobené škody a zejména pak pracovní hodnocení tohoto obžalovaného od jeho současného zaměstnavatele, jímž je [REDAKCE]. Jde o hodnocení veskrze kladné po všech stránkách, zaměstnavatel je obeznámen s podstatou a důvody trestního stíhání obžalovaného a jeho zájmem je, aby zde i přesto [REDAKCE] i nadále působil ve funkci tajemníka. S ohledem na uvedené skutečnosti tak odvolací soud konstatuje, že sice jsou splněny formální podmínky pro uložení trestu zákazu činnosti, avšak tento druh trestu by v případě obžalovaných neplnil svůj účel tak, jak má na mysli ust. § 23 odst. 1 tr. zákona.

Výrokem o náhradě škody se odvolací soud zabýval ze všech hledisek, jež mu byla odvolateli vytýkána. Předně jde o námitku promlčení, kterou odvolací soud nepovažuje za důvodnou. Již Okresní soud v Českém Krumlově jako soud prvního stupně ve svém rozsudku uvádí, a vrchní soud se s tímto názorem ztotožňuje, že sice připojení se poškozeného k náhradě škody ze dne 6. 12. 2013 nebylo řádné, nicméně v řadě druhé připojení z 9. 5. 2014 již řádné bylo. To se nakonec odrazilo i v rozhodnutí soudu, který konstatoval, že v případě, kdy by projednával pouze připojení z 6. 12. 2013, neměl by o čem rozhodovat. Přesto však tehdy odkázal poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních z důvodu věcného, když uloženou pokutu 90.000 Kč neshledal jako škodu přímo způsobenou jednáním obžalovaných. Od tohoto okamžiku (9.5.2014) šlo o připojení řádné a platné, které probíhalo po celou dobu trestního řízení a ani vyhlášením rozsudku či jiným úkonem nedošlo k přerušení stavění promlčecí lhůty.

Druhým momentem, jímž se odvolací soud v této souvislosti zaobíral, bylo případné porušení zákazu reformace in peius, když Krajský soud v Českých Budějovicích náhradu škody přiznal, ačkoliv v původním řízení Okresní soud v Českém Krumlově odkázal poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních. V tomto směru je třeba připomenout, že proti v pořadí prvému rozsudku podal odvolání státní zástupce v neprospěch obžalovaných, a to do výroku o vině a trestu. Z tohoto titulu má obecně odvolací soud možnost přezkoumávat i výrok o náhradě škody a rozhodnout i v tomto výroku v neprospěch obžalovaných, proto k porušení zákazu reformace in peius nedošlo.

Poslední je otázka vlastní náhrady škody, co se týče jejího rozsahu ve vztahu k jednotlivým obžalovaným s přihlédnutím k okolnosti zaznamenané dohodou předložených návrhů na narovnání a potvrzení, že obžalovaný [redacted] uhradil částku 183 000 Kč. Uhrazená částka je jednou třetinou způsobené škody a jakousi solidární odpovědností tak, jak bylo rozhodnuto nalézacím soudem. V bodech II. 5.6. dohody o narovnání s Městem Český Krumlov poškozený výslovně prohlašuje, že nejpozději do tří pracovních dnů po úhradě této částky vezme v celém rozsahu uplatněný nárok na náhradu škody vůči obviněnému zpět a nebude tento nárok nadále uplatňovat vůči jeho osobě a úhradou částky 183 000 Kč jsou veškeré nároky a požadavky vůči obviněnému z titulu jednání, pro které byl postaven před soud v trestní věci vedené pod sp. zn. 20T 13/2016, zcela vyrovnány. Z tohoto hlediska jde v podstatě o zpětvzetí návrhu poškozené organizace, a tedy ve vztahu k obžalovanému [redacted] již není o čem rozhodovat.

Nicméně připojení poškozené organizace trvá ve vztahu k obžalovaným [redacted] a [redacted] a je třeba v tomto směru dát plně za pravdu těm odvolacím námitkám, jež zpochybňovaly

rozhodnutí o náhradě škody učiněné na základě solidární odpovědnosti. Je totiž faktem, že v případě obžalovaných se uplatní tzv. dělená odpovědnost ve smyslu § 257 odst. 5 zákoníku práce, podle něhož odpovídá-li za škodu více zaměstnanců, hradí každý z nich poměrnou část škody podle míry svého zavinění. Proto považuje odvolací soud za nezbytné, výrok o náhradě škody v celém rozsahu zrušit a znovu rozhodnout. Zvolený princip dělené odpovědnosti v souladu s ust. § 257 odst. 5 zák. práce pak v podstatě odpovídá tomu, jak Krajský soud v Českých Budějovicích vyřešil otázku ukládání trestu odnětí svobody podle míry odpovědnosti jednotlivých obžalovaných, když nejvyšší míru odpovědnosti dává obžalovanému [redacted], menší míru viny [redacted] a nejmenší míru pak [redacted]. Touto diferenciací metodou dospěl vrchní soud jako soud odvolací k závěru, že v případě obžalovaného [redacted] bude odpovědnost podle míry jeho zavinění 40%, ve vztahu k obžalovanému [redacted] 35% a ve vztahu k obžalovanému [redacted] 25%. Tomu pak odpovídají i podíly z celkové způsobené škody, jež byly určeny ve vztahu k obžalovanému [redacted] částkou 137.250 Kč a [redacted] částkou 192.150 Kč. Jelikož poškozený vzal návrh na náhradu škody proti obžalovanému [redacted] zpět, ačkoliv tento by podle zvoleného dělení měl dopláct kromě částky 183 000 Kč ještě 36 600 Kč, tak v tomto směru odvolací soud nemůže překročit požadavek poškozené organizace a tuto povinnost obžalovanému uložit. Ve vztahu k částce 90 000 Kč za uloženou pokutu byl poškozený odkázán se zbytkem nároku na náhradu škody vůči [redacted] a [redacted] na řízení ve věcech občanskoprávních.

Ze všech shora uvedených důvodů proto Vrchní soud v Praze rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, když toto rozhodnutí bylo učiněno z podnětu všech podaných odvolání, neboť se částečně nese v neprospěch obžalovaných, částečně ve svém výsledku i v jejich prospěch.

Jen pro úplnost odvolací soud dodává, že nalézací soud v závěru popisu skutku vynechal slovo „nižší“ a toto slovo, jak bylo ze záznamu z hlavního líčení ověřeno, nezaznělo ani při vyhlášení rozsudku. Uvedené nedopatření však nemá vliv na správnost a zákonnost rozsudku, neboť podstata skutku je srozumitelná a jeho popis po obsahové stránce dostatečný k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Proti pravomocnému rozhodnutí lze podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku toho rozhodnutí, které se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni do **dvou měsíců** od doručení toho rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. řádu.

V Praze dne 12. září 2017

Předseda senátu:

JUDr. Martin Zelenka v.r.

Vypracovala: JUDr. Michaela Pařízková

Za správnost vyhotovení: Ivana Podubecká